

Р Е Ш Е Н И Е № 84

гр.Перник, 26 март, 2012 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, касационен състав, в публично заседание на двадесет и девети февруари две хиляди и дванадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Емилия Иванова

Слава Георгиева

при секретаря М.*** и в присъствието на прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от съдия Станчев к.н.а.х. дело № 41/2012 г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Р.П.Р.*** оспорва с касационна жалба решение № 1117, постановено по нах дело 1558/2011 г. по описа на районен съд Перник, с което е потвърдено наказателно постановление № 34-0000155/3.IX.2011 г. на началник ОО КД ДАИ Перник. С издаденото срещу касатора наказателно постановление, на основание чл. 53 от ЗАНН, му е наложена глоба в размер на 500 лева за нарушение по чл. 96а, ал. 3, т. 1 от ЗАвтП. В касационната жалба се правят мотивирани оплаквания за незаконосъобразност на решението и наказателното постановление и за допуснати съществени процесуални нарушения от страна на АНО. Иска се отмяна на съдебното решение, както и на издаденото наказателно постановление.

Ответникът по касационната жалба не взема отношение.

Прокурорът от окръжна прокуратура Перник, предлага да се остави в сила обжалваното решение.

Съдът, като обсъди доводите на страните във връзка с доказателствата по делото прие следното.

Касационната жалба е процесуално допустима и основателна.

В хода са съдебното производство не са допуснати процедурни нарушения, налагащи отмяната на съдебното решение, но същото е постановено на основание незаконосъобразно наказателно постановление.

По отношение на касатора е наложено административно наказание за това, че на 9.III.2011 г. по утвърдено маршрутно разписание на автобусна линия София – Перник е извършвал превоз на пътници под формата на случаен превоз. Санкционната разпоредба – чл. 96а, ал. 3, пр. 1-во от ЗАвтП има три предложения за извършено нарушение, като наказанието е едно и също за която и да е форма на нарушение, но трите форми са в условия на алтернативност. Следователно не може да има комбинация от форми на осъществяван превоз, а следва да е една от предвидените в тази разпоредба. За да се приеме, че е осъществяван “случаен превоз”, АНО е бил длъжен да провери дали обстоятелствата по преписката (а това са заложените в АУАН констатации) съответстват на действително вмененото като действие, нарушение от страна на касатора. За да е налице случаен превоз и при спазване изискванията на § 1, т. 24 от ДР ЗАвтП. Необходимо е да се установи, че се извършва “превоз на предварително определена група пътници без промяна в състава

на групата от началния до крайния пункт по предварително заявени условия”. Това, че в управляваното от касатора МПС е имало 15 души/пътника, не значи, че те са били в група. Това, че проверката е извършена на място, по което има утвърдено маршрутно разписание на комунален транспорт, не значи, че се изпълнява превоз на пътници по същата автобусна линия. Ако действително е извършван случаен превоз, следва да се установи с наличието на табела, означаваща формата на превоз, така както е отбелязано от въззивния съд. Данни да е имало такава табела – няма; нещо повече, АНО е взел отношение в НП за “карта за специализиран превоз”, без да има доказателства дали тази карта е изземвана от проверяващите по време на съставяне на АУАН. Налице е несъответствие в правните действия на АУАН затова, че обсъжда бланка от карта за “специализиран” превоз в НП, с което налага санкция за извършван недоказан “случаен превоз”.

Въззивният съд е смесил двете форми на извършвано нарушение – извършването на “специализиран” автобусен превоз под форма на “случаен превоз”. В посочения § 1 от ДР ЗАвтП са пояснени понятията “специализиран” и “случаен” превоз в различни като номерация и като редакция норми. Това изначално изключва някаква форма на съвместяване на двата превоза. Извършването на случаен превоз предполага наличие на изготвен превозен документ. Такъв документ /списък на пътуващите/ няма, следователно не може да е извършена нарушението като се приема, че е “случаен превоз”. Следва да се имат предвид и подробно развитите оплаквания на въззивника, сега касатор, за приложимостта на формите на нарушение. Въззивният съд е приел, че това е защитна теза, за която не се представят доказателства. За да приеме, че нарушението е доказано от правна и фактическа страна, районен съд приема за безспорни АУАН и показанията на актосъставителя и на свидетеля по акта. Има съществено отклонение от заложеното в АУАН и показанията на свидетел, който споменава, че превоза е извършван под формата на “случаен или специализиран” /св. В. И.***/. Врамките на производството по налагане на административното наказание, констатациите отразени в АУАН се считат верни до доказване на противното, но по силата на чл. 16, ал. 2 от НПК, във вр. чл. 84 от ЗАНН, в съдебното производство нямат обвързваща доказателствена сила. Презумпцията за достоверност на обстоятелствата, заложили в АУАН е в сила до приключване на производството по налагане на административното наказание, но пред съда тезата на административно наказващия орган следва да се докаже. В НП, административно наказващият орган е посочил бланкетно Наредба № 33/1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на РБ. Следва да се отчете, че самото посочване на този подзаконов нормативен акт е безпредметно, при положение, че в съответствие с препращащата норма на чл. 23, ал. 3 от ЗАвт П към чл. 68 от Наредбата се посочват изискванията за осъществяване на “случаен превоз”. В АУАН, в по късен етап и в НП няма данни да е констатирано по безспорен начин, че се извършва нарушение на което и да е от изискванията за този вид превоз. Ако касаторът е бил изцяло в нарушение на тези изисквания, би могло да се предполага, но и да се докаже, че той извършва друго нарушение, за което може да му бъде наложено административно наказание, но в този смисъл не са търсени и събирани доказателства от страна на АНО.

За касационният състав не се установи по безспорен начин да е извършвано административно нарушение именно под формата на “случаен превоз”. Не може да се приеме, че тъй като санкцията е предвидена за три форми на превоз, които може да са обект на нарушение, може при неизяснена

фактическа страна да се понася административно наказателна отговорност. Липсата на категорични доказателства за осъществяван случаен превоз по смисъла на § 1 т. 24 от ДР ЗАвтП – неясноти в НП; индиция за друг вид нарушение от показанията на свидетелите и противоречиви мотиви на въззивния съд налагат да се приеме, че наказателното постановление и решението на районен съд са незаконосъобразни и следва да бъдат отменени.

Касационен състав при Административен съд Перник намира, че допуснатото нарушение на материалния закон от страна на АНО не може да се стабилизира със съдебно решение и се налага отмяната на двата обжалвани акта.

По изложените съображения, съдът

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ решение № 1117, постановено по нах дело № 1558/2011 г. по описа на Районен съд Перник, В ЧАСТТА, с което е потвърдено НП № 34-0000155/3.IX.2011 на Началник ОО КД ДАИ – гр. Перник, като ПОСТАНОВИ

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 34-0000155/3.IX.2011 на Началник ОО КД ДАИ – гр. Перник, в частта с която на Р.П.Р. *** на основание чл. 96а, ал. 3, пр. първо от ЗАвтПревози е наложена глоба в размер на 500 лева, за това, че на 09.III.2011 г. в гр. Перник, кв. Иван Пашов – спирка, посока гр. Перник, по време на работа е извършвал превоз на пътници по автобусна линия София – Перник, под форма на “случаен превоз”.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: /п/

Членове: 1. /п/

2. /п/